

може да види на далечъ, а другитѣ се наредиха по цѣлото игрище.

Кликачътъ излѣзе на срѣдъ игрището и извика: „да се явятъ бѣгачитѣ!“ Сърдцето ми се сви. Азъ и Теогени бѣхме рѣшили да се надбѣгваме съ другитѣ бѣгачи. Всички излѣзохме и се наредихме около сѣдиштѣ. Кликачътъ извика имената ни, както и града, отдѣто сме родомъ. Когато всичко бѣ готово, той съ силенъ гласъ викна:

„Има ли нѣкой да каже нѣщо противъ тия момци? Или че сж били осжждани на затворъ, или че поведението имъ е лошо?“

Всички мълчатъ. Нѣма никакъвъ укоръ.

Нашитѣ сърдца биятъ силно, ще изкочатъ изъ гърдитѣ ни. Дѣхането ни е често и силно. Наредени въ редица, ние чакаме: барабанътъ удари и ние всички хукнахме напредъ. Всѣки се стрѣлна като стрѣла, изпусната отъ напрегнатъ лжкъ. Трѣбваше да обиколимъ по цѣлия стадиумъ и да се върнемъ на сжщото мѣсто. Който изпрѣварѣше, той бѣ побѣдителъ. На връщане, докато се силѣхъ да стигна пръвъ, чухъ кликачътъ да извика:

„Теогени, отъ Атина, Мелитовъ синъ, побѣди всички на надтичване!“

Народътъ стана отъ столоветѣ да види побѣдителя и грѣмко почна да плѣска съ ржцѣ и по-здравлява съ гласъ щастливца¹⁾.

И азъ отъ сърдце се зарадвахъ. Моя искренъ приятелъ спечели лавровъ вѣнецъ. Това бѣ за мене много приятно. Нареди се второ надбѣгване, което сжщо публиката очакваше съ нетърпение. Азъ сега не тичахъ, а отидохъ да се радвамъ заедно съ Те-

¹⁾ Хубава картина за надбѣгвания пѣши има въ Стара история за I гимназ. класъ отъ Ив. Кеповъ, стр. 72.